

Науката и техниката въ услуга на човѣка.

Нѣкога и сега.

2. Огънѣтъ.

На брѣга на бурната рѣка се издига хълмъ. На склона на хълма зѣе дупка — сжща уста на страшенъ звѣръ. Въ тая дупка седи момче намѣтнато съ кожа отъ звѣръ. Тя му служи вмѣсто дреха.

Това момче е десетгодишно, но нему е възложена една доста важна работа. Дупката, въ която стои, е входъ на пещера. Въ нея то живѣе съ домашнитѣ си. Зѣещата дупка служи не само за врата на пещерата, но и за прозорецъ и куминъ. Презъ тая дупка на пладне слънцето хвърля въ пещерата топлинѣ си лжчи. Презъ нея излиза димѣтъ отъ накладения въ пещерата огънъ.

Домашнитѣ на това момче сж отишли на ловъ. То е оставено да пази огъня и не бива да се отдалечава нито една минута. Отъ

време на време то хвърля въ огъня сжчки, за да не изгаснѣе, защото, ако огаснѣе, нѣма отъ кждѣ да се достави.

Родителитѣ на това момче не знаятъ, що е огниво или кибритъ. Този огънъ сж сдобили отъ запалено отъ свѣткавица дърво. Тѣ го пазятъ по редъ: днес единъ, утре другъ.

Огънѣтъ гори отдавна. Горятъ и дене и ноше. Той сгрѣва голитѣ скали на хладната и влажна пещера. Деца и старци мжже и жени се отпушчатъ на топло и заспиватъ спокойно.

На огъня обитателитѣ на пещерата запичатъ сурово месо отъ убития звѣръ, или намѣрено на мърша. Месото става вкусно за ядене. Освенъ това чрезъ изпичането хората се из